USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců JUDr. Karla Šimky a Mgr. Evy Šonkové v právní věci žalobce: **V. T.,** zastoupený JUDr. Lukášem Polákem, advokátem se sídlem třída Míru 450, Pardubice, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra,** se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 31. 1. 2017, č. j. OAM-498/ZA-ZA11-VL16-2016, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové, pobočka v Pardubicích, ze dne 2. 2. 2018, č. j. 36 Az 1/2017 – 34,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Ustanovenému zástupci žalobkyně JUDr. Lukáši Polákovi, advokátovi, **se přiznává** odměna za zastupování ve výši 6800 Kč. Tato částka mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto usnesení.

Odůvodnění:

[1] Včas podanou kasační stížností se žalobce jako stěžovatel domáhá zrušení nadepsaného rozsudku krajského soudu, jímž byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 31. 1. 2017, č. j. OAM-498/ZA-ZA11-VL16-2016. Uvedeným rozhodnutím nebyla stěžovateli udělena mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění účinném pro projednávanou věc, dále jen „zákon o azylu“.

[2] Krajský soud shledal stěžovatelem uváděné žalobní námitky nedůvodnými a žalobu zamítl.

[3] Stěžovatel napadl rozsudek krajského soudu kasační stížností, v níž namítá důvody podle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“).

[4] Stěžovatel zdůrazňuje, že se v České republice již ekonomicky i sociálně zcela etabloval. V případě neudělení mezinárodní ochrany má stěžovatel reálnou obavu, že všechny své vazby na území ČR ztratí, a to včetně zaměstnání.

[5] Stěžovatel má za to, že jeho argumenty ohledně neudělení doplňkové ochrany a humanitárního azylu nebyly soudem dostatečně posouzeny. Stěžovatel odkazuje zejména na čl. 15 směrnice Rady 2004/83/ES ze dne 29. dubna 2004 o minimálních normách, které musí splňovat státní příslušníci třetích zemí nebo osoby bez státní příslušnosti, aby mohli žádat o postavení uprchlíka nebo osoby, která z jiných důvodů potřebuje mezinárodní ochranu, a o obsahu poskytované ochrany (dále jen „kvalifikační směrnice“) a rozsudek Soudního dvora Evropské unie ve věci Elgafaji, z nichž plyne, že existence vážného ohrožení života nebo osoby žadatele o podpůrnou ochranu není podřízena podmínce, že žadatel předloží důkazy, že v ohrožení je konkrétně on sám. Existence takového ohrožení může být výjimečně považována za prokázanou, pokud míra nerozlišujícího násilí, kterou se vyznačuje probíhající ozbrojený konflikt, dosáhne natolik vysoké úrovně, že existují důvody domnívat se, že by civilista byl v případě vrácení do dotyčné země nebo regionu vystaven reálnému nebezpečí. Uvedené však krajský soud i žalovaný ignorovali. Přestože by návrat na Ukrajinu pro stěžovatele mohl mít negativní důsledky v podobě nebezpečí trestního stíhání pro nenastoupení do armády, jakož i donucení bojovat v stále trvajícím ozbrojeném konfliktu a s tím spojené riziko, že bude zraněn nebo dokonce usmrcen. To vše bez ohledu na to, že se uvedený konflikt netýká přímo regionu, odkud stěžovatel pochází. Poněvadž se však soud výkladem kvalifikační směrnice nezabýval, je jeho rozsudek nesprávný a nepřezkoumatelný.

[6] Co se týče humanitárního azylu, ani v tomto směru se soud dostatečně nevypořádal se stěžovatelovými argumenty, že na území ČR pobývá se svoji matkou již mnoho let, navštěvoval zde školy, hovoří plynně česky, přičemž na Ukrajině nemá žádné vazby. Stěžovatel má za to, že i přes nenárokovost humanitárního azylu vzniká jakýsi právní nárok na jeho udělení, který je představován legitimním očekáváním v případě naplnění obsahu neurčitého pojmu důvodů hodných zvláštního zřetele. Stěžovatel je přesvědčen, že tyto důvody naplnil.

[7] S ohledem na uvedené stěžovatel navrhuje rozsudek krajského soudu zrušit a věc mu vrátit k dalšímu řízení.

[8] Žalovaný ve svém vyjádření shrnul, že pokládá všechny stěžovatelovy námitky za nedůvodné a rozsudek krajského soudu za správný. Navrhl kasační stížnost odmítnout pro nepřijatelnost, příp. ji jako nedůvodnou zamítnout.

[9] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost je podána osobou k tomu oprávněnou, je podána včas, jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná, a stěžovatel je zastoupen soudem ustanoveným advokátem ve smyslu § 105 odst. 2 s. ř. s. Kasační stížnost splňuje podmínky řízení a je přípustná a projednatelná.

[10] Nejsou však přípustné všechny uplatněné kasační námitky. Podle § 104 odst. 4 s. ř. s. se kasační stížnost nemůže přípustně opírat o důvody, které stěžovatel neuplatnil v řízení

pokračování
před soudem, jehož rozhodnutí má být přezkoumáno, ač tak učinit mohl. V daném případě se jedná o argumentaci stěžovatele stran kvalifikační směrnice, resp. nezohlednění jejího výkladu příp. citovaného rozsudku Soudního dvora EU ve věci Elgafaji. Tuto argumentaci uplatnil stěžovatel prvně až v kasační stížnosti, ačkoli mu nic nebránilo uplatnit takovou námitku již v řízení před krajským soudem (nebo žalovaným). S ohledem na dikci § 104 odst. 4 s. ř. s. se touto námitkou nelze v kasačním řízení věcně zabývat. Pouze na okraj Nejvyšší správní soud uvádí, že uvedená argumentace do věci nepřináší ničeho, co by mohlo změnit pohled krajského soudu nebo žalovaného na stěžovatelovu věc. Stěžovatel nepochází z regionu Ukrajiny, který je postižen vnitřním konfliktem, nebyl mu ještě ani doručen žádný povolávací rozkaz a navíc dle jeho tvrzení se žádostí o azyl snaží pouze legalizovat svůj pobyt na území ČR (ohledně uvedeného existuje rozsáhlá judikatura zdejšího soudu). Z tvrzení stěžovatele tedy neplyne, že by zde existovaly důvody domnívat se, že by byl jako civilista v případě vrácení na Ukrajinu, do regionu Zakarpatské oblasti, odkud pochází, vystaven reálnému nebezpečí, neboť této oblasti se zhoršená bezpečnostní situace vůbec netýká.

[11] Kasační stížnost je nepřijatelná.

[12] Podle § 104a odst. 1 s. ř. s. jestliže kasační stížnost ve věcech mezinárodní ochrany svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost.

[13] Podle usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 – 39, přesahem vlastních zájmů stěžovatele je jen natolik zásadní a intenzivní situace, v níž je – kromě ochrany veřejného subjektivního práva jednotlivce – pro Nejvyšší správní soud též nezbytné vyslovit právní názor k určitému typu případů či právních otázek. Přesah vlastních zájmů stěžovatele je dán jen v případě rozpoznatelného dopadu řešené právní otázky nad rámec konkrétního případu. Primárním úkolem Nejvyššího správního soudu v řízení o kasačních stížnostech ve věcech azylu je proto nejen ochrana individuálních veřejných subjektivních práv, nýbrž také výklad právního řádu a sjednocování rozhodovací činnosti krajských soudů. Nejvyšší správní soud v citovaném usnesení rovněž uvedl, že v zájmu stěžovatele v řízení o kasační stížnosti ve věcech azylu je nejenom splnit podmínky přípustnosti kasační stížnosti a svoji stížnost opřít o některý z důvodů kasační stížnosti, stanovených v § 103 odst. 1 s. ř. s., nýbrž též uvést, v čem stěžovatel spatřuje – v mezích kritérií přijatelnosti – v konkrétním případě přesah svých vlastních zájmů, a z jakého důvodu by tedy měl Nejvyšší správní soud předloženou kasační stížnost věcně projednat.

[14] V projednávané věci stěžovatel nepředestřel žádnou otázku, jež by mohla mít obecný dopad na rozhodovací činnost krajských soudů a k níž by se měl Nejvyšší správní soud vyslovit za účelem sjednocování judikatury. Takovou otázku nenalezl soud ani *ex offo* z obsahu spisů, ani z popisu skutečnosti samotným stěžovatelem.

[15] Ostatně stěžovatel sám přijatelnost kasační stížnosti vůbec neodůvodnil. Stěžovatelem tvrzená pochybení krajského soudu (nedostatečné vypořádání se s jeho argumenty ohledně neudělení humanitárního azylu a doplňkové ochrany) by pak jako důvod přijatelnosti mohla obstát jen v krajních případech, pokud by v průběhu řízení o žalobě došlo k tak hrubým vadám, které by svojí povahou stály proti samotným

základním zásadám přezkumného soudního řízení, případně pokud by rozhodnutí soudu vykazovalo tak extrémně závažné nedostatky, že by bylo v rozporu s právem na spravedlivý proces nechat je bez povšimnutí.

[16] Takovými vadami však napadený rozsudek, ani řízení, které mu předcházelo, zjevně netrpí. Napadený rozsudek netrpí vadou nepřezkoumatelnosti (pro nedostatek důvodů či pro nesrozumitelnost), není zde ani jiná vada řízení před krajským soudem, která by mohla mít vliv na zákonnost napadeného rozsudku, krajský soud se nedopustil ani judikaturního odklonu či hrubého pochybení při výkladu hmotného práva a dosavadní vnitřně jednotná a ustálená judikatura dává odpověď na všechny stížní námitky. Krajský soud vypořádal všechny stěžovatelem uplatněné námitky obsažené v žalobě, jeho úvahy jsou jasné a srozumitelné, a výrok je řádně odůvodněn. Jen samotná polemika stěžovatele s právními závěry, které soud ve věci zaujal a které zjevně nejsou v příkrém rozporu se skutkovými zjištěními, pak důvodem přijatelnosti není. K žádnému porušení práva na spravedlivý proces, natož pak porušení extrémnímu, tedy v projednávané věci nedošlo, podmínky přijatelnosti kasační stížnosti tak nejsou splněny.

[17] Nejvyšší správní soud pouze závěrem uvádí, že se nehodlá odchýlit od své konstantní judikatury týkající se humanitárního azylu a doplňkové ochrany, která setrvale stojí na stanovisku, že pouze ekonomické a sociální vazby žadatele nemohou být bez dalšího důvodem pro udělení azylu ani doplňkové ochrany. Stejně tak pokud jde o humanitární azyl, Nejvyšší správní soud setrvává na svém závěru, že na jeho udělení neexistuje právní nárok, a pouze skutečnost, že se stěžovatel domnívá, že splňuje důvody hodné zvláštního zřetele (tedy jeho rodinné a ekonomické vazby v ČR), nepředstavuje porušení principu legitimního očekávání (viz např. rozsudky ze dne 14. 7. 2017, č. j. 2 Azs 119/2017 – 39, ze dne 15. 10. 2003, č. j. 3 Azs 12/2003 – 38, ze dne 11. 3. 2004, č. j. 2 Azs 8/2004 – 55, ze dne 21. 12. 2011, č. j. 5 Azs 15/2011 – 77, ze dne 13. 3. 2009, č. j. 5 Azs 28/2008 – 68, nebo ze dne 22. 4. 2011, č. j. 5 Azs 3/2011 – 131).

[18] Ohledně situace na Ukrajině, kterou nelze klasifikovat jako tzv. totální konflikt, kdy by byl každý civilista v zemi vystaven reálnému nebezpečí a k otázce povolávání do armády, které nepředstavuje azylově relevantní důvod, Nejvyšší správní soud odkazuje rovněž na svoji konstantní judikaturu, např. na rozsudky ze dne 14. 7. 2017, č. j. 2 Azs 119/2017 – 39, ze dne 19. 10. 2006, č. j. 3 Azs 396/2005 – 88, nebo ze dne 15. 1. 2015, č. j. 7 Azs 265/2014 – 17).

[19] S ohledem na skutečnost, že přípustné důvody kasační stížnosti neobsahovaly ničeho nad rámec předchozího právního posouzení učiněného krajským soudem, nemohl Nejvyšší správní soud dospět k jinému závěru, než že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Kasační stížnost proto podle § 104a s. ř. s. odmítl jako nepřijatelnou.

[20] Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn § 60 odst. 3, větou první, s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., podle nichž žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, pokud byla kasační stížnost odmítnuta.

pokračování
[21] Usnesením Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 4. 2018, č. j. 2 Azs 64/2018 – 26, byl stěžovateli ustanoven zástupce z řad advokátů JUDr. Lukáš Polák. V takovém případě platí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát (§ 35 odst. 9 ve spojení s § 120 s. ř. s.).

[22] Ustanovenému zástupci náleží odměna za dva úkony právní služby dle vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb [advokátní tarif (dále jen „advokátní tarif")], spočívající v přípravě zastoupení po ustanovení zástupce soudem [§ 11 odst. 1 písm. b) advokátního tarifu] a v písemném podání ve věci samé – doplnění kasační stížnosti [§ 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu]. Ustanovenému zástupci tak náleží odměna za zastupování za dva úkony právní služby ve výši 2 x 3100 Kč [§ 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s § 7 bod 5 advokátního tarifu] a náhrada hotových výdajů ve výši 2 x 300 Kč (§ 13 odst. 3 advokátního tarifu). Ustanovenému zástupci tedy náleží celkem částka 6800 Kč, která mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dní od právní moci tohoto usnesení.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 20. června 2018

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu